

Els canonges de la Catedral, a la capella de Sant Ermengol

))) Aquesta imatge parla

diuen les cròniques pietoses de l'època. Dins la Capella pregaren l'Hora capitular entre dia i Mn. Manuel Pal, Canonge i Rector de la Parròquia d'El Pont de Bar, els explicà la restauració feta.

El dia 5 de novembre va tenir lloc la reunió ordinària del Capítol Catedralici d'Urgell amb els diversos temes a ser tractats, que va ser presidida pel M.I. Sr. Degà Xavier Parés. Posteriorment es van traslladar tots els Canonges i l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives a la Capella recentment restaurada d'El Pont de Bar, prop del mateix lloc on fa mil anys el Sant caigué del pont en construcció i lliurà la seva vida «martirialment», com

GLOSSA

Un recordatori signe d'amor i de fe

Un matrimoni ha vist els seus quatre fills créixer, casar-se, ser pares i fer-los avis. Aquella família que tots dos iniciaren il·lusionats, fa ja una colla d'anys, aplega al seu voltant un bon nombre de persones. Sempre els ha preocupat el curs de la vida dels seus fills. Els van educar proposant-los com a fites els ensenyaments de Jesús. Els aproparen a la pregària i a la pietat popular en l'àmbit familiar, on van aprendre a memoritzar les pregàries fonamentals i a trobar-ne i retrobar-ne el sentit. Iniciats a partir d'uns moments determinats —matí, nit...—, moments importants de pregària, aprengueren que Déu és arreu i que el podem trobar en qualsevol moment per adreçar-nos a Ell amb fe i confiança. Van aprendre a discernir a partir de la vida dels pares i del seu testimoni dels valors evangèlics, reforçats a la catequesi per l'acció dels catequistes. Moltes persones concretes de l'entorn familiar també procuraren testimoniar el Crist, la seva resurrecció, i acompanyar-los en el coneixement del camí de les benaurances i la possibilitat de caminar-hi amb l'ajuda de Déu.

Els fills, en fer-se grans, han seguit diversitat de camins des de l'exercici de la seva llibertat, que els pares han respectat sense deixar de pregar sovint per

ells i per les seves famílies. Les rutes són diverses, diversa ha estat la resposta a les crides. Resta en el fons el testimoni de la pregària i el model de vida coherent presentat. Per sobre de tot, la confiança que Déu s'ocupa de tots i cadascun dels seus fills, de les nores i dels néts.

L'avi de la família ha preparat un text que ha imprès i plastificat. Diu així: «En el decurs de la teva vida et poden passar coses bones i també dolentes; sempre sabràs a qui recórrer, siguin d'una o altra mena. Però si arriba el moment que et sembla que estàs perdut i no saps on anar o a qui acudir, recorda que n'hi ha Un que sempre t'espera i que mai es cansa i que per això ens va deixar una pregària que Ell mateix ens va ensenyar i que et recordo». L'altra cara de la targeta comença: «Pare nostre que esteu en el cel...». Pensa parlar amb cada membre de la seva nombrosa família i lliurar-li la targeta amb afecte. «No t'avergonyeixis de donar testimoni de nostre Senyor» (2Tm 1,8). De ben segur que la targeta esdevindrà no només recordatori simpàtic i funcional sinó, sobretot, signe de l'amor i la fe de l'avi. Trobament i acollida en el diàleg, un nou testimoni d'amor.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Senyor, doneu-nos més fe!»

En la joiosa solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei de l'Univers cloem l'Any de la Fe que venim celebrant des de l'octubre de 2012, convocats pel Papa Benet XVI i acompanyats en el seu segon tram pel Papa Francesc, qui darrerament ha tingut trobades significatives amb els seminaristes i novicis, amb els catequistes i amb les famílies. A tots ens exhorten a mantenir-nos fermes en la fe que professem, essent sal i llum per al nostre món, cuidant la relació personal amb Jesucrist, que ens revela el Pare i ens fa el do de l'Esperit Sant que ens transforma en apòstols i missatgers de la seva caritat ardent.

«Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles» (He 13,8) totes les generacions podem conèixer-lo i gaudir de la seva amistat, que és vida i salvació. Ell és la Porta sempre oberta, que no es clou pas amb aquesta clausura de l'Any de la Fe; resta oberta perquè hi passem, perquè entrem a la comunió amb el Pare del cel. «Jo sóc la porta: els qui entrin per mi se salvaran» (Jo 10,9). I per la fe tenim accés a Ell, i per Ell a una vida nova, feliç, plena. Què seríem sense la fe en Ell? Després de la vida és el do més gran que mai hàgim rebut: «Sense mi no podríeu fer res» (Jo 15, 5). «A qui aniríem? Només vós, Senyor, teniu paraules de vida eterna» (Jo 6,68). Agraïm avui tots aquells que ens han transmès la fe a través de l'Església santa, que pels seus fills i filles ens ha comunicat la fe i pel baptisme ens ha transformat l'existència i ens ha fet realment fills de Déu i hereus de la vida que no acabarà mai. Per això com aquella inscripció que vaig llegir en un rellotge de sol, podem dir: «Jo sense sol, i tu sense fe, no som res.»

Jesús ens continua dient com al cap de la sinagoga: «No tinguis por i tingues fe» (Mc 5,36) i nosaltres volem respondre com el pare de l'evangeli: «Senyor crec, però ajuda la meua poca fe!» (Mc 9,24). Que la fe de l'Església que ens gloriem de professar en Crist, sigui la nostra gran força enmig de les tribulacions, les temptacions o les necessitats... i que per la gràcia de l'Esperit Sant la mantinguem fidelment fins al final de la nostra vida a la terra, quan el Senyor ens vindrà a buscar. «Tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres estigueu allà on joestic» (Jo 14,3).

La fe ens ha de posar en un camí de servei, d'entrega i donació per amor. La fe és esperança i la fe és amor. Fe, esperança i caritat són les tres dimensions d'una única resposta a l'amor tan immens que Déu ens té: «Tant ha estimat Déu el món que li ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jo 3,16). Alegrem-nos-en i que la nostra vida cristiana doni testimoni de la nostra fe, amb alegria, amb amor, amb valentia. L'Any de la Fe ha de deixar en nosaltres un pòsit de veritat, de goig sincer, de comunió filial i agraïda amb l'Església, de renovat compromís evangelitzador. Ha de conduir-nos a un convenciment que som comunitat unida i que s'estima, perquè el testimoniatge sigui realment creïble. I ens ha de dur a practicar aquesta fe i a alimentar-la amb la Paraula, els sagraments i l'amor sincer, el compromís de vida, perquè no sens mori o s'esllangueixi. La fe és un gran tresor. Per això en la clausura de l'Any de la Fe i encarant la missió apassionant que tenim al nostre davant, units al Papa Francesc, li diem com els apòstols: «Senyor, doneu-nos més fe!» (Lc 17,5).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MARIA ROSA SERRANO

La fe i la viduïtat

L'any 1943 es va constituir a Lourdes la Fraternitat de Santa Maria de la Resurrecció. Un grup de vídues de la guerra van demanar al P. Henri Caffarel, fundador dels Equips de matrimonis de la Mare de Déu, que les ajudés a discernir el sentit que sorprenentment tenien totes d'oferir la seva viduïtat a Déu, sense deixar d'atendre les seves obligacions familiars, bàsicament els fills. La Maria Rosa Serrano és la responsable regional de la Fraternitat a Catalunya.

Per què hi havia aquesta necessitat?

Perquè aquestes vídues, especialment la M. Françoise de Baucheman, eren molt conscients en el seu matrimoni de la importància del vincle conjugal. No podien assumir la mort del marit sense trobar-hi una resposta, que van trobar ajudades pel P. Caffarel en la reflexió sobre la comunió dels sants.

I actualment?

Els sentiments i la crida que van experimentar les nostres germanes són els mateixos que sentim les actuals integrants de la Fraternitat. Creiem que l'amor és més fort que la mort: volem ser testimonis de resurrecció. A la Fraternitat ens comprometem a pregar per les llars —especialment les que estan en conflicte—, en la dedicació a la família i a diferents tasques dins l'Església.

A l'estiu van fer uns exercicis a Lourdes, pel 70è aniversari...

Va ser una joia molt gran. Reunir-nos tota la Fraternitat, conèixer-nos amb germanes d'altres continents, amb els seus testimonis tan punyents i interpel·ladors... A les europees, ens van donar un gran testimoni de perdó, de compartir el poc que tenen, de valentia davant el repte del dia a dia tan dur que viuen i l'alegria que transmeten.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Crist Rei: «El seu regne no tindrà fi»

L'àngel anuncia que Déu no ha oblidat la seva promesa; ara, en l'infant que Maria concebrà per obra de l'Esperit Sant, aquesta promesa es complirà. «El seu regne no tindrà fi», diu Gabriel a Maria.

Certament, continua essent veritat també la paraula que Jesús va dir a Pilat: «El meu regne no és d'aquí baix» (Jn 18,36). A vegades, en el curs de la història, els poderosos d'aquest món l'atrauen cap a ells, però precisament llavors aquest regne està en perill: ells volen enllaçar el seu poder amb el poder de Jesús, i justament així deformen el seu regne, l'amenacen.

O bé aquest queda sotmès a la insistent persecució per part dels dominadors que no toleren cap altre regne i desitgen eliminar el rei sense poder, el poder misteriós del qual, tanmateix, temen.

Però «el seu regne no tindrà fi»: aquest regne diferent no està construït sobre un poder mundà, sinó que es fonamenta solament sobre la fe i sobre l'amor. És la gran força de l'esperança enmig d'un món que tot sovint sembla abandonat de Déu. El regne del Fill de David, Jesús, no coneix fi, perquè en ell regna Déu mateix, perquè en ell el regne de Déu entra en aquest món. La promesa que Gabriel va transmetre a la Verge Maria és veritat. Es compleix sempre de nou.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El derecho del niño a jugar

El niño necesita del juego casi tanto como de la alimentación. Podríamos decir que el juego es su alimento espiritual durante los primeros años de vida. Nadie puede negar a un niño su derecho-necesidad de aprender jugando.

Pues sí, es necesario jugar para aprender. Mediante el juego, el niño aprende a conocerse a sí mismo y a comprender a los demás. El juego infantil es el maravilloso aprendizaje de la futura vida en comunidad. Es una especie de miniatura del día de mañana, con todas sus esperanzas, sus alegrías, sus frustraciones... El juego es una magnífica entrada en el reino de la fantasía de nuestros hijos. Participar con ellos en sus juegos es hacerlos más nuestros, al tiempo que nos hacemos más como ellos.

El juego es innato en el ser humano. No obstante, hay determinadas situaciones en que el niño no juega. No juega, por ejemplo, si se siente abandonado, porque para jugar, aunque sea solo, necesita saber que cuenta con personas vinculadas a él que acudirán en su ayuda si lo precisa. Tampoco juega si tiene hambre o sueño, necesidades más perentorias...

La última etapa del juego es el simbólico o de fantasía (juego en ausencia de objetos). Su función es ayudar al niño a asimilar la realidad, es la forma de pensar del niño. El niño que realiza un buen juego simbólico tendrá un buen desarrollo de su lenguaje.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, precursor del Concili Vaticà II

Gaudí és, en moltes coses, un precursor del Concili Vaticà II (1962-1965), i la Sagrada Família conté intuïcions extraordinàries. Una d'aquestes intuïcions és el paper que l'arquitecte atorga al poble que es reuneix per celebrar l'eucaristia. Diu Gaudí: «És necessari que el poble prengui part en els cants de l'Església» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 355).

A l'interior de la Sagrada Família el lloc propi del poble és la nau, l'espai que hi ha entre el baptisteri i l'altar, entre els sagraments del baptisme i de l'eucaristia. El baptisme és una il·luminació i la llum del baptisme es renova cada diumenge en la celebració de l'eucaristia. La nau és l'espai de la il·luminació, l'àmbit de la llum. Gaudí ha omplert la nau de llum: la seva lluminositat i la seva bellesa no fereixen, sinó que reconcilien i apropen al misteri de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

En segon lloc, la nau de la Sagrada Família simbolitza la vida cristiana del poble de Déu, cridat a la santedat. Aquesta és la raó per la qual Gaudí ha projectat un bosc de columnes, que provoca alhora admiració i recolliment, «intimitat amb amplitud», com diu el mateix Gaudí (Puig Boada, o.c., n. 209).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol a la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / Lc 21,1-4]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs.
- 26. ■ Dimarts** [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prev. franciscà.
- 27. ■ Dimecres** [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).
- 28. ■ Dijous** [Dn 6,11-27 / Sl: Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà.
- 29. ■ Divendres** [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.
- 30. ■ Dissabte** [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle A

- 1. ■ † Diumenge vinent**, I d'Advent (lit. hores 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14a / Mt 24,36-44]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▮ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren:

«Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà».» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▮ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescament, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit».

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus». Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne». Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▮ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel fueron a Hebrón a ver a David y le dijeron:

«Hueso tuyo y carne tuya somos; ya hace tiempo, cuando todavía Saúl era nuestro rey, eras tú quien dirigía las entradas y salidas de Israel. Además el Señor te ha prometido: «Tú serás el pastor de mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel».» Todos los ancianos de Israel fueron a Hebrón a ver al rey, y el rey David hizo con ellos un pacto en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos ungieron a David como rey de Israel.

▮ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Que alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Damos gracias a Dios Padre, que nos ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino de su Hijo querido, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de

él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, las autoridades hacían muecas a Jesús, diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.»

Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba, diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» Pero el otro lo increpaba: «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha faltado en nada.» Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino.» Jesús le respondió: «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el paraíso.»

Crist Rei de l'Univers. Pintura del taller de Memling (s. xv), Museu de Belles Arts d'Estrasburg.

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

El rei dels jueus

La litúrgia d'avui ens presenta l'escena de la crucifixió segons sant Lluc, i ens mou a contemplar-la des de l'òptica de la reialesa del crucificat. Hi contrasta la contraposició d'actituds entre, d'una banda, les autoritats, els soldats i un dels criminals penjats a la creu amb Jesús i, de l'altra, el segon dels companys de Jesús a la creu. Mentre els primers es dediquen a escarnir Jesús ironitzant sobre la seva capacitat de salvar —si no és capaç de salvar-se ell mateix, com pretén de salvar els altres?—, el segon confia en Jesús.

Els títols que fan servir per referir-se a Jesús són significatius. Les autoritats ironitzen sobre

el títol religiós de «Messies de Déu, l'Elegit», expressió de l'esperança en una intervenció de caire religiós. Els soldats ironitzen sobre el títol de «rei dels jueus» que li havia donat Pilat i que hi figura en el rètol de la creu; ells l'entenen com un cabdill sediciós contra el poder de Roma.

Jesús, al llarg de la seva vida, ha defugit els títols de messies i de rei que, precisament ara, usen en contra seu. Ell ha preferit el de Fill de l'home, més ambigu i menys conegut, per a distanciar-se de les esperances del poble i de les autoritats. Perquè Jesús ha volgut oferir una esperança més fonda que no pas la dels títols humans.

Per part seva, el segon company de creu reconeix, primer de tot, en comptes de queixar-se

del seu destí, que pateix una pena merescuda a les seves malifetes, i també reconeix la innocència de Jesús. S'adreça a ell pel seu nom, *Jesús*, com han fet pocs personatges de l'evangeli; és a dir, ho fa amb confiança i familiaritat. Li demana que es recordi d'ell quan sigui al seu Regne; és a dir, prenuncia la victòria de Jesús més enllà de la mort i li demana un simple record. Obté, però, més que tota la resta de personatges evangèlics; obté el paradís amb la vida eterna de Déu.

Jesucrist és rei perquè humilment ha triomfat sobre la maldat del món i la mort, i és capaç de compartir la seva victòria amb els seus amics, que confien desinteressadament en ell.

Jordi Latorre, SDB

Renovació i nomenament de delegats diocesans

L'Arquebisbe d'Urgell amb data 25 d'octubre de 2013 ha nomenat per tres anys els Delegats Diocesans d'Urgell, ja que s'havia exhaurit el termini de temps per al qual foren nomenats. Tot valorant l'esperit de servei i les virtuts cristianes que concorren en llurs persones, els Delegats són els següents:

Mn. Antoni Elvira i Gorgorió, Delegat diocesà de Catequesi i encarregat del Catecumenat a la Diòcesi; Sr. Carles Martín i Neira, Delegat diocesà per als Assumptes Econòmics; Mn. Xavier Parés i Saltor, Delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia i Mn. Melcior Querol i Solà, Subdelegat; Mn. Josep Chisvert i Villena, Delegat diocesà d'Ensenyament; Mn. Joan Antoni Mateo i García, Delegat diocesà per a la Família i la Vida, i Mn. Cinto Busquet i Paredes, Subdelegat; Mn. Ignasi Navarri i Benet, Delegat diocesà de Pastoral Vocacional, i Mn. Alfons Velásquez i Castañeda, Subdelegat; Mn. Jaume Vila i Serra, Delegat diocesà per a la Vida Consagrada i Delegat episcopal per a les Causes dels Sants; Sr. Lluís Plana i Sánchez, Delegat diocesà de Joventut; Mn. Jaume Mayoral i Martí, Delegat episcopal de Càritas diocesana; Gna. Montserrat Font i Gallart, religiosa de la Sda. Família d'Urgell, Delegada diocesana de Pastoral de la Salut; Mn. Jaume Soy i Amargant, Delegat diocesà de Missions i Director de les Obres Missionals Pontificies; Sra. Clara Arbués i García, Delegada diocesana de Patrimoni cultural; Sra. Cristina Orduña i Ponti, Delegada diocesana de Mitjans de Comunicació Social; Mn. Ramon Sàrries i Ribalta, Delegat diocesà de Pastoral Penitenciària; Mn. Melcior Querol i Solà, Delegat diocesà d'Ecumenisme; Mn. Ramon Rosell i Serra, Delegat diocesà de Pastoral de Santuaris, Pelegrinatges i Turisme i Mn. Lluís Eduard Salinas i Muñoz, Consiliari diocesà de Mans Unides.

Així mateix i per a una més eficaç coordinació i perquè les Delegacions tinguin una major i més fluida relació amb el Consell episcopal, l'Arquebisbe d'Urgell ha determinat que els 2 Vicaris generals i el Vicari episcopal per a l'Acció Pastoral, sense minva de les seves atribucions determinades pel Dret, mantinguin una presència i una relació més directa d'acompanyament amb algunes Delegacions, tal com segueix: Mn. Josep M. Mauri i Prior durà a terme l'acompanyament i presència a les Delegacions d'Assumptes Econòmics i de Patrimoni; Mn. Ignasi Navarri i Benet ho farà amb les Delegacions de Pastoral Sacramental i Litúrgia, Família i Vida, Pastoral Vocacional, Vida Consagrada, Causes dels sants, Pastoral de la Salut, Missions, Mitjans de Comunicació, Pastoral Penitenciària, Ecumenisme, Santuaris, i també amb Càritas diocesana i Mans Unides; i Mn. Antoni Elvira i Gorgorió ho farà amb les Delegacions de Catequesi, Ensenyament i Joventut.

Celebració de la Dedicació de la Catedral i record a Mons. Joan Martí Alanís

Diumenge dia 20 d'octubre al vespre, i a la Catedral de Sta. Maria de La Seu d'Urgell, tingué lloc la celebració anticipada de la Dedicació de la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, que està fixada per al dia 23 d'octubre, amb un record especial i emotiu per Mons. Joan Martí Alanís, que morí fa quatre anys i que serví l'Església diocesana d'Urgell durant 32 anys, de forma ben generosa i fidel.

Presidí la celebració l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives amb la quasi totalitat dels Canonges i un grup de sacerdots i una nodrida representació de fidels. L'Arquebisbe destacà el valor eclesial de la Catedral, edificada al segle XII i que ho fou sobre les anteriors remogudes, i el valor de la «casa de Déu i porta del cel», que és lloc d'oració i de fe, que marca tota la vida de la ciutat de La Seu d'Urgell i de la Diòcesi. També recordà el servei exemplar de Mons. Joan Martí per qui demanà pregàries.

El Consell de Pastoral revisa el treball de l'Any de la Fe

El dia 26 d'octubre l'Arquebisbe d'Urgell va presidir la reunió ordinària del Consell Pastoral Diocesà d'Urgell a la Casa del Bisbat, de La Seu d'Urgell. Excusà la seva assistència el Secretari Adolf Tugues que participava en el pelegrinatge diocesà a Terra Santa. Aquesta reunió era la darrera d'aquest Consell abans de la seva renovació després de quatre anys de mandat.

Van tractar la revisió del treball del quadrienni del Consell, l'Any de la Fe, les beatificacions dels màrtirs del segle XX a Espanya, entre els quals n'hi ha 10 fills del Bisbat, l'Escola diocesana de Formació Permanent i les prioritats del treball pastoral diocesà. També altres informacions sobre els nous delegats diocesans, les properes ordenacions de dos diaques, el mapa de les Diòcesis de la Conferència Episcopal Tarraconense i el pròxim Recés d'Advent per als laics a Balaguer el 30 de novembre.

Confirmacions a Castellserà

Diumenge dia 20 d'octubre, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 19 joves de Castellserà, 2 joves de Bellmunt d'Urgell i una jove adulta de Guissona, a la Parròquia de Santa Magdalena de Castellserà. Fou rebut pel Rector Mn. Iván David Ayala, i el nou prevere adscrit a la Parròquia Mn. Llorenç Utgés, que després de 22 anys de servei a Agramunt, comença la seva estada al poble nadiu i hi col·laborarà pastoralment.

Posteriorment saludà la comunitat, la coral del poble, i anà a la casa familiar de Mn. Utgés per conèixer on ha establert la seva residència després de la seva jubilació. Clogué la seva estada amb un dinar de germanor amb els preveres més propers de l'Arxiprestat.

Josep Casanova, renovat director de Càritas

L'Arquebisbe d'Urgell i President nat de Càritas Diocesana d'Urgell va nomenar el mes d'octubre, el Sr. Josep Casanova i Obiols Director de Càritas diocesana, renovant-li el mandat per 3 anys més. En aquests moments en què ha deixat les tasques professionals més directes, podrà ser encara més dinamitzador de Càritas diocesana.

«Senyor, doneu-nos més fe!»

Recés d'Advent per als laics de la Diòcesi d'Urgell

Predica l'Arquebisbe d'Urgell, al Santuari del Sant Crist de Balaguer

Dissabte, dia 30 de novembre

de 10.30 h a 17.30 h, després se celebrarà l'Eucaristia dominical

Inscripcions a la Secretaria del Bisbat despatx@bisbaturgell.org, tel. 973 350 054

(Dinar: 15 €)

REFLEXIONS DEL PAPA FRANCESC SOBRE LA FAMÍLIA A L'ENCUNTRE DEL 27/10/13

La família ha de ser el llevat de tota la societat (i II)

Oferim 10 reflexions de les dues trobades del Sant Pare amb les famílies cristianes, el darrer cap de setmana d'octubre:

6. Permís, gràcies i perdó

«Per dur endavant una família és necessari utilitzar tres paraules. Vull repetir-ho, tres paraules: permís, gràcies, i perdó. Tres paraules claus.»

7. La família que prega

«Totes les famílies, tenen necessitat de Déu: totes, totes! Necessitat de la seva ajuda, de la seva força, de la seva benedicció, de la seva misericòrdia, del seu perdó. I es requereix senzillesa. Per pregar en família es

requereix senzillesa! Pregar junts el "Pare nostre", al voltant de la taula, no és una cosa extraordinària: és fàcil. I resar junts el Rosari, en família, és molt bonic, dóna molta força. I també resar l'un per l'altre: el marit per la dona, la dona pel marit, tots dos pels fills, els fills pels pares, pels avis... Pregar l'un per l'altre. Això és pregar en família, i això fa fort a la família: la pregària.»

8. La família conserva la fe

«Les famílies cristianes són famílies missioneres. Hem escoltat, aquí a la Plaça, el testimoni de famílies missioneres. Són missioneres també en la vida de cada dia, fent les coses de cada dia, posant en tot la sal i el llevat de la fe! Conservar la fe en família i posar la sal i el llevat de la fe en les coses de cada dia.»

9. L'alegria de la família

«La veritable alegria que es gaudeix en família no és una cosa superficial, no ve de les coses, de les circumstàncies favorables... la veritable alegria ve de l'harmonia profunda entre les persones, que tots experimenten en el seu cor i que ens fa sentir la bellesa d'estar junts, de sostenir-se mútuament en el camí de la vida.»

10. Déu i l'harmonia de les diferències

«Tenir paciència entre nosaltres. Amor pacient. Només Déu sap crear l'harmonia de les diferències. Si manca l'amor de Déu, també la família perd l'harmonia, prevalen els individualismes, i s'apaga l'alegria. Per contra, la família que viu l'alegria de la fe, la comunicació espontàniament, és sal de la terra i llum del món, és llevat per a tota la societat.»